

NADANIE STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO

dr n. med. Dariuszowi Świetlikowi

KOMISJA HABILITACYJNA 29. września 2020 roku

PROTOKÓŁ

Spotkanie Komisji Habilitacyjnej dotyczące nadania dr. Dariuszowi Świetlikowi stopnia doktora habilitowanego odbyło się 29. września 2020 roku w formie wideokonferencji. Udział wzięło siedmiu członków komisji:

Przewodniczący: prof. dr hab. Józef Langfort, Instytut Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej im. M. Mossakowskiego PAN, Warszawa

Sekretarz Komisji: dr hab. Mirosława Cichorek, Gdański Uniwersytet Medyczny

Recenzenci: prof. dr hab. Ewa Marzec, Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu

prof. dr hab. Halina Podbielska, Politechnika Wrocławska

prof. dr hab. Katarzyna Wieczorowska-Tobis, Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu

prof. dr hab. Henryk Krawczyk, Politechnika Gdańska

Członek Komisji: prof. dr hab. Paweł Słoniewski, Gdański Uniwersytet Medyczny

Po przywitaniu wszystkich uczestników spotkania Przewodniczący Komisji przedstawił porządek obrad oraz stwierdził ich prawomocność. Przewodniczący poinformował, iż na prośbę Pani Profesor Podbielskiej na spotkanie zaproszono Kandydata. Następnie sekretarz przedstawiła sylwetkę Kandydata.

Przewodniczący jako pierwszą o zabranie głosu poprosił **Profesor Ewę Marzec**, która w swojej ocenie osiągnięcia wymieniła najcenniejsze wyniki przeprowadzonych badań takie jak: wyznaczenie i zinterpretowanie dla przedstawionych modeli komputerowych hipokampa takich parametrów jak: entropia, wymiar zanurzenia i wymiar korelacji; wykazanie, że na podstawie dokładnej analizy zmian entropii można ocenić stabilne i chaotyczne zachowanie badanych modeli; zaobserwowanie, że indukowanie oscylacji gamma w hipokampie powoduje zmniejszenie entropii, czyli zwiększenie ilości przetwarzanych informacji, co przyczynia się do łagodzenia zaburzeń sieci neuronowej wynikających z choroby Alzheimera; przedstawienie nowej koncepcji komputerowego modelu neuronu piramidowego hipokampa, który symuluje przebieg impulsów w żywej komórce. Pokazanie, że model komputerowy oparty na zbiorze rejestrów przesuwanych może zastąpić

elektryczne obwody rezystorowo-kondensatorowe (RC) modelujące przewodnictwo jonowe neuronów. W opinii Pani Profesor otrzymane przez Habilitanta wyniki wnoszą nowe, istotne informacje o ciągle niezbadanych mechanizmach propagacji sygnałów w sieci neuronowej hipokampa w warunkach in vivo podczas normalnego fizjologicznego funkcjonowania i w stanie choroby Alzheimera. Na szczególne podkreślenie według Pani Profesor zasługuje fakt, że stosując modelowanie komputerowe wybranych sektorów hipokampa Habilitant opracował takie algorytmy matematyczne, które umożliwiły symulację i analizę mierzonych parametrów dla komórek hipokampa. Wyniki badań są dobrze udokumentowane i przedstawione w formie schematów. Podsumowując Profesor Marzec stwierdziła, że ocenia pozytywnie osiągnięcia naukowe i istotną aktywność naukową dr Dariusza Świetlika.

Następnie swoją opinię przedstawiła **Profesor Halina Podbielska**. Dorobek dobry, chociaż nieliczny, cytowania są na średnim poziomie, ale jest to dorobek wystarczający do otrzymania stopnia doktora habilitowanego. Natomiast parę wątpliwości wzbudził u Pani Profesor Autoreferat, dlatego Recenzent poprosiła o obecność Habilitanta na posiedzeniu komisji.

Pani Profesor wskazała na brak staży oraz opisu współpracy i jej dokumentacji. Habilitant wymienia inne ośrodki niż te, z których pochodzą współautorzy prac. Najdziwniejsze i budzące negatywne odczucia wzbudziły u Recenzenta oświadczenia współautorów o ich wkładzie w powstawanie prac stanowiących osiągnięcie. Według Pani Profesor, jeżeli ktoś we współdziałaniu w pisaniu pracy ma sprawdzać pracę i korektę, to nie może być współautorem, bo nie brał udziału w badaniach. Poza tym Recenzent zauważyła rozbieżność między oświadczeniami współautorów a umieszczonymi na końcu publikacji aktywnościami tychże współautorów, dotyczy to 4. publikacji z cyklu. Recenzent wskazała, że autorski model Habilitanta nie jest dostępny na wskazanej przez niego stronie na Uniwersytecie w Yale, ani nie istnieje on w spisie autorów zamieszczonych tam modeli. Pani Profesor potwierdziła, że są oczywiście dobre strony pracy Habilitanta wymienione przez Profesor Marzec, ale niejasności o których wspominała powinny być wyjaśnione. W ocenie Pani Profesor pomimo ładnego opisanie wyników poszczególnych prac, zabrakło podsumowania cyklu habilitacyjnego jako całości. Poza tym zabrakło opisanie wkładu Habilitanta w powstanie prac spoza cyklu oraz wykazanie współpracy z innymi uczelniami. W podsumowaniu Profesor Podbielska stwierdziła, że prace cyklu niewątpliwie stanowią osiągnięcie, ale brakuje wielu rzeczy które Habilitant powinien dodać, aby habilitacja nie wzbudzała wątpliwości. Wyjaśnienia wymagają oświadczenia współautorów, dostępność modelu na stronie internetowej, udokumentowanie współpracy z innymi jednostkami badawczymi.

Następnie głos zabrała Pani **Profesor Katarzyna Wieczorowska-Tobis**. Na wstępie Pani Profesor stwierdziła, że jej uwagi częściowo pokrywają się z uwagami Profesor Podbielskiej.

Recenzent powiedziała, że ma wątpliwości co do braku przedstawienia przez Habilitanta interpretacji koncepcji osiągnięcia, w tym wzajemnego powiązania poszczególnych prac. Habilitant scharakteryzował jedynie poszczególne pozycje wchodzące w skład cyklu. Stawia to recenzenta w trudnej sytuacji gdyż musi domyślać się jak dzieło sobie Habilitant wyobraża, ale wtedy wynik tego wyobrażania może być niezgodny z tym co Habilitant ma na myśli. Recenzent zgłosiła, że ma kłopot z powiązaniem szóstej pracy w cyklu i dlatego bardzo brakuje jej interpretacji. Niemniej dzieło ocenia pozytywnie. Zwraca jednak uwagę, że z oświadczeń współautorów wynika, iż ich wkład w poszczególne prace obejmował najwyżej konsultacje uzyskanych wyników i korektę manuskryptu, choć wydaje się, że wykonanie jedynie korekty manuskryptu kryterium współautorstwa być nie powinno. Powinno zatem zostać wyjaśnione na czym korekta manuskryptu polegała. W dwóch publikacjach lekarz dentysta D. Cichońska podała, że jej udział polegał jedynie na korekcie manuskryptu.

Profesor K. Wieczorowska-Tobis następnie podkreśliła, że zgodnie z artykułem 219 Ustawy stopień doktora habilitowane nadaje się osobie, która posiada stopień doktora, posiada w dorobku osiągnięcie, ale i wykazuje się istotną aktywnością naukową w szczególności zagraniczną. Recenzent stwierdziła, że tej istotnej działalności naukowej, w szczególności zagranicznej, nie widzi. W Autoreferacie znajduje się spis publikacji, natomiast Habilitant nie przedstawił obszarów swoich zainteresowań i w związku z tym recenzent sama analizując dorobek określiła te obszary. Są prace poświęcone analizie wiedzy studentów z różnych zakresów, skuteczności chemioterapii, analiza ryzyka sercowo-naczyniowego u chorych hemodializowanych, ale też analizy badań wykonanych na szczurach. W przedstawionej liście publikacji zwraca uwagę, że są tylko 2 pozycje, w których Habilitant jest pierwszym autorem (pozycje 36 i 40 z punktacja Ministerstwa Nauki odpowiednio 2 i 4 punkty obydwie z 2007 roku) i od tego czasu, poza osiągnięciem, nie ma żadnych publikacji, w których Habilitant byłby pierwszym lub ostatnim autorem. Drugim jest jedynie w jednej pracy z 2012 roku. Wobec tego Recenzent wnioskuje, że Habilitant skutecznie współpracuje z zespołami badawczymi i jest ich istotnym członkiem, ale nie liderem zespołów. Znajduje to potwierdzenie w przedstawionej liście wystąpień konferencyjnych gdzie na liście 20 wystąpień nie ma żadnego z pierwszym nazwiskiem Habilitanta i również w dorobku Habilitanta nie ma żadnego wystąpienia plenarnego na konferencji ani żadnego wykładu wygłoszonego na zaproszenie.

Z przedstawionej dokumentacji wynika, że Habilitant nie odbył żadnych staży zagranicznych, ale również nie uczestniczył w realizacji żadnych międzynarodowych projektów badawczych. Co więcej nie kierował żadnym grantem o finansowaniu innym niż to, które pochodzi z funduszy Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego (GUMed), gdyż granty którymi kierował to są albo badania

własne GUMed albo badania statutowe GUMed. Jedynie jako realizator realizował jeden grant współfinansowany ze środków NCBR.

Recenzent – na plus Habilitanta – podkreśliła, że w latach 2010-2016 wykonał 7 ekspertyz z zakresu statystyki, w tym ekspertyzę dotyczącą minimalnej liczebności badanej grupy dla Polskiej Grupy Badawczej Chłoniaków. W zakresie ekspertyz współpracował też z firmami zewnętrznymi.

Wątpliwości Recenzenta wzbudziły zgłaszane osiągnięcia dydaktyczne – w autoreferacie przedstawiono jako osiągnięcie dydaktyczne promotorstwo dwóch prac licencjackich – obydwu z 2007 roku – oraz recenzowanie jednej pracy magisterskiej w 2011r. Trudno też zgodzić się z pokazaniem udziału w konferencjach naukowych (w tym międzynarodowych konferencjach) jako z popularyzacją nauki. Te same wystąpienia konferencyjne są pokazywane jako udział w konferencjach naukowych i jako popularyzacja nauki.

Wniosek zatem prof. K. Wieczorowskiej-Tobis jest taki: „Po dokładnym zapoznaniu się z całokształtem dorobku naukowego i dydaktycznego stwierdzam, że cykl stanowi osiągnięcie i wkład w rozwój dyscypliny. Natomiast jestem zmuszona do zwrócenia uwagi na niedopracowanie Autoreferatu, w tym brak przedstawienia koncepcji osiągnięcia. Zgodnie art. 219 Ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (...) do otrzymania stopnia naukowego doktora habilitowanego – poza cyklem powiązanych tematycznie artykułów – wymagana jest istotna aktywność naukowa, w tym w szczególności zagraniczna. W przedstawionej dokumentacji brak potwierdzenia wiodącej roli Habilitanta zwłaszcza w kontekście prowadzenia projektów badawczych czy współpracy międzynarodowej. Wobec powyższego moja ocena (..) w kwestii nadania stopnia doktora habilitowanego jest negatywna”.

Profesor H. Krawczyk stwierdził, że wszystkie wymagania formalne związane z wnioskiem zostały spełnione. Recenzent zauważył, że dla niego jako informatyka bardzo jest to ciekawa kariera człowieka, który z „fizyki przechodzi do medycyny” (dziedziny mniej sformalizowanej niż fizyka). W opinii Profesora poznany aparat matematyczny pozwolił Habilitantowi na zbudowanie modeli hipokampa przy współpracy fachowców zajmujących się jedynie medycyną. Badania Habilitanta są oparte o aktualny stan rozwoju światowej wiedzy na temat modelowania procesów zachodzących w mózgu. Wybierając hipokamp do swoich badań Kandydat bardzo umiejętnie wybrał sektory tego elementu mózgu do modelowania i próbował spojrzeć na ich współdziałanie holistycznie, co jest podejściem ambitnym. Stworzone przez habilitanta modele są uniwersalne, czyli można je parametryzować i adaptować do procesów rzeczywistych zachodzących w hipokampie, również w stanach patologicznych. Odnosząc się do uwagi Pani Profesor K. Wieczorkowskiej-Tobis, dotyczącej szóstej pracy cyklu jako pracy nie powiązanej z pozostałymi pracami cyklu, recenzent stwierdził, że jako informatyk widzi logiczny ciąg kolejności wszystkich prac oraz ich powiązanie.

Profesor stwierdził, że jak i pozostali recenzenci zauważył że w dorobku Habilitanta brak staży zagranicznych, ale recenzowanie przez Niego prac w dobrych czasopismach jest również bardzo cenne i w pewnym sensie osłabia ten zarzut. Zatem Profesor Krawczyk potwierdził, że Kandydat spełnia minimalne kryteria do nadania stopnia doktora habilitowanego w zakresie osiągnięć badawczych. Profesor wyraził jednak pozytywną opinię o całkowitym dorobku Kandydata oraz stwierdził, że traktuje te badania jako początek bardzo ciekawych badań interdyscyplinarnych. Kandydat jest niewątpliwie ekspertem w sieciach neuronowych, jest także pomocny merytorycznie przy budowie modeli matematycznych w ujęciu holistycznym związanych z medycyną i w takim obszarach mógłby pełnić samodzielną funkcję doktora habilitowanego.

Profesor P. Słoniewski w swojej wypowiedzi stwierdził, że podziela opinię Profesora Krawczyka i jako neurochirurg cieszy się, że w środowisku klinicznym pojawia się osoba, która może pomóc w wyjaśnianiu pewnych elementów pozwalających lepiej poznawać, interpretować procesy kliniczne. Habilitant stworzył również możliwość budowy modeli badawczych dla klinicystów. Zatem opinia Profesora jako członka komisji jest pozytywna i Habilitant będzie pomocny w środowisku klinicystów na wielu drogach badawczych.

Dr hab. M. Cichorek stwierdziła, że wyraża pozytywną opinię zarówno o osiągnięciu Habilitanta, jak i pozostałym Jego dorobku. Habilitant spełnia kryteria do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Profesor J. Langfort stwierdził, że osiągnięcie habilitacyjne zawiera opis badań podstawowych, interdyscyplinarnych z ewidentnie dominującym udziałem Kandydata. Badania te mieszczą się w obszarze nauk medycznych. Najsilniejszą stroną dorobku tego postępowania stanowi osiągnięcie habilitacyjne Kandydata, a wykonane przez niego recenzje dla kilku czasopism z tzw. listy filadelfijskiej świadczą o rozpoznawalności Kandydata przez międzynarodowe środowisko naukowe. Najsłabszą stroną w tym postępowaniu jest pozostały dorobek naukowy, niemniej jednak spełnia on minimalne kryteria wymagane od kandydata stopnia doktora habilitowanego. Pozostałe wymogi ustawowe, tzn. dydaktyka, popularyzacja nauki oraz istotna działalność naukowa w więcej niż jednej uczelni nie budzą zastrzeżeń. W związku z powyższym wystąpienie dr. n.med. Dariusza Świetlika o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego Pan Profesor uważa za zasadne.

Po wypowiedziach wszystkich członków komisji, zaproszono do udziału w posiedzeniu Habilitanta. Przewodniczący poinformował, iż Habilitant został zaproszony na prośbę recenzenta prof. H. Podbielskiej, ale w czasie spotkania również inni członkowie komisji mogą zadać pytania. **Recenzent Profesor Halina Podbielska** poprosiła Kandydata o ustosunkowanie się do następujących kwestii:

1. Zaprezentowanie podsumowania dzieła habilitacyjnego i wykazanie, czym się różni jako całość od podobnych istniejących opracowań.

2. Wyjaśnienie kwestii udziału współautorów w powstawaniu prac włączonych do cyklu habilitacyjnego.

3. Wyjaśnienie kwestii opracowania i udostępnienia symulatorów sieci neuronowych okolic hipokampa DG, CA3 i CA1 oraz modeli komórek piramidowych i interneuronów na stronie <http://modeldb.yale.edu>

4. Wykazanie roli Habilitanta w publikacjach spoza cyklu habilitacyjnego na wybranych przykładach publikacji notowanych w bazach WOS lub/i SCOPUS.

5. Wykazanie istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, uzupełnienie i wyjaśnienie informacji zaprezentowanych w pkt. 5 Autoreferatu (Załącznik nr 3).

Po przedstawieniu przez Kandydata odpowiedzi na pytanie pierwsze, Pani Profesor Podbielska stwierdziła, że szkoda, iż takie podsumowanie nie zostało zamieszczone w autoreferacie. Natomiast w kwestii współautorstwa, Pani Profesor podtrzymała swoją negatywną ocenę rozbieżności udziału współautorów zawartą w publikacjach i oświadczeniach. W kwestii dostępności stworzonego przez Habilitanta modelu, wyjaśnił on, że strona internetowa <http://modeldb.yale.edu> jest repozytorium modeli komputerowych komórek nerwowych oraz sieci, a model Kandydata został umieszczony jako, tzw. model, ze względu na wszczętą procedurę. Po uzyskaniu patentu model neuronu oraz sieci neuronowych zostanie udostępniony w repozytorium jako model publiczny. Następnie Habilitant szczegółowo omówił swój udział w powstaniu publikacji spoza cyklu habilitacyjnego oraz na podstawie wskazanych 5. publikacji wykazał współpracę naukową z innymi ośrodkami, w tym z ośrodkiem zagranicznym.

Habilitant dodał jeszcze, że od czasu złożenia wniosku (grudzień 2019) został współautorem 4. publikacji o całkowitym IF 8.808 oraz 230 punktach MENiS. Ponadto został członkiem Rady Recenzentów dwóch prestiżowych czasopism: Entropy (IF 2.494) i Applied Sciences (IF 2.474).

Po odpowiedziach udzielonych Profesor Podbielskiej, Przewodniczący zapytał pozostałych członków czy chcą zadać pytania Kandydatowi. Chęć zadania pytań zgłosiła Recenzent Profesor K. Wieczorowska-Tobis.

Profesor K. Wieczorowska-Tobis stwierdziła, że praca jest ciekawa, ale ma wątpliwości co do dorobku Kandydata. Zwróciła uwagę, że Recenzenci oceniają dorobek do dnia złożenia wniosku, co w przypadku Kandydata oznacza ocenę dorobku do grudnia 2019, zatem dorobek dotyczący późniejszego okresu nie ma znaczenia. To to jest ważne, ponieważ w opinii Recenzenta ta procedura

została wszczęta za wcześnie i być może te dodatkowe pół roku, w którym Kandydat powiększył dorobek przekonałoby Recenzenta bardziej np. co do międzynarodowej pozycji Kandydata.

Recenzent powiedziała dalej, że w naukach medycznych i naukach o zdrowiu, gdzie kandydat występuje o nadanie stopnia, przyjmuje się, że autorzy którzy tworzą koncepcję pracy są autorami wiodącymi czyli pierwszymi, drugimi lub ostatnimi. Publikacja, od której Habilitant zaczął omawianie swojego dorobku z IF prawie 14 (Zaucha JM i wsp. The predictive role of interim PET after the first chemotherapy cycle and sequential evaluation of response to ABVD in Hodgkin's lymphoma patients: the Polish Lymphoma Research Group (PLRG) Observational Study. *Ann. Oncol.* 2017; 28: 3051-3057), to jest publikacja, w której Habilitant stwierdza, że stworzył koncepcję pracy, natomiast jest 22. autorem. Przyjmuje się generalnie tak, że autorów – poza ostatnim autorem, który może być tzw. senior czyli może być autorem wiodącym - ustawia się w kolejności pod względem wkładu w daną publikację. Recenzent zadała zatem pytanie, co zrobiło 21. autorów, którzy są przed Kandydatem; w związku z tym, że Kandydat – poza deklarowaniem stworzenia koncepcji pracy - wymienił wiele więcej rzeczy, które zrobił w tej pracy.

Wątpliwości prof. K. Wieczorowskiej-Tobis wzbudziło też to, że Habilitant mówi, że złożył oświadczenia autorów i, że to autorzy oświadczają co zrobili w poszczególnych pracach, ale to jednak Habilitant przedstawia te oświadczenia Komisji, a więc się pod nimi podpisuje. Recenzentka podkreśliła, że w jednej z prac wchodzących w skład osiągnięcia Habilitant jest jedynym autorem co w naukach medycznych i naukach o zdrowiu jest niezwykle. Jednak w przedstawionym osiągnięciu są dwie pozycje, w których lekarz dentysta Dominika Cichońska jako swój wkład w publikacje wpisała korektę manuskryptu. Korekta manuskryptu według wiedzy Recenzenta nie spełnia kryteriów współautorstwa i dlatego Habilitant został poproszony o przekonanie Recenzenta, że to współautorstwo jest rzeczywistym współautorstwem oraz o wyjaśnienie na czym ta korekta manuskryptu polegała.

Dalej Recenzentka zwróciła uwagę na brak przedstawienia koncepcji pracy w Autoreferacie i przedstawienie tylko charakterystyki poszczególnych publikacji. Poprosiła o wyjaśnienie dlaczego publikacja 6 znalazła się na miejscu szóstym. W jej opinii zawiera ona przedstawienie modelu neuronu, które powinno być na początku osiągnięcia i chronologicznie praca ta jest opublikowana w 2018 roku, podobnie jak pierwsze prace z cyklu, wspólnie z inną pracą z cyklu. Pozycja pracy szóstej w cyklu wymaga zatem wyjaśnienia.

Kandydat powiedział, że przygotowując dzieło habilitacyjne nie kierował się chronologią. Zgodził się, że lepiej by wyglądało gdyby prace były w porządku chronologicznym. Wyjaśnił, że wcześniej odpowiadając na pytanie prof. Podbielskiej przedstawił prace w kolejności chronologicznej, od ogółu do szczegółu, od neuronu, poprzez tworzenie sieci, model patologiczny,

aż do końcowego elementu, gdzie badał wpływ oscylacji gamma na złagodzenie patologii. Zgodził się więc rzeczywiście z sugestią niefortunnego umieszczenia pracy szóstej na końcu cyklu.

Prof. K. Wieczorowska-Tobis podkreśliła, że Kandydat pokazał bardzo ładnie, że można symulować uszkodzenie, że uszkodzenie może być odwracalne; została też pokazana klarownie dynamika zmian. Dodała, że prace nie muszą być w kolejności chronologicznej, ale nie rozumie miejsca pracy 6 w cyklu, a zatem chce poznać argumenty Habilitanta za tym, dlaczego ta praca jest na końcu, a nie na początku osiągnięcia habilitacyjnego. Stwierdziła, że jest przyzwyczajona, że w habilitacji jest przedstawiona koncepcja pracy, wynikanie jednej pracy z drugiej oraz, że przedstawione są też najważniejsze tematy badań, poza osiągnięciem habilitacyjnym, czego kandydat też nie przedstawił. Dlatego dla Recenzenta, w stworzonej przez nią samej koncepcji osiągnięcia, jasny jest ciąg wynikania dla pierwszych 5 prac, ale praca szósta powinna być pierwsza. Jakie zatem argumenty ma Kandydat na umieszczenie tej pracy na końcu?

Kandydat nie umiał wskazać konkretnych argumentów dlaczego tak nie zrobił. Recenzent zwróciła uwagę, że Habilitant musi mieć argumenty ponieważ musi pokazać osiągnięcie, a więc uzasadnić, że poszczególne pozycje mają swoje miejsce w tym osiągnięciu i, że to nie jest zupełnie przypadkowe w jakiej kolejności są umieszczone. Kandydat przyznał, że nie wie dlaczego umieścił pracę szóstą na końcu i ponownie potwierdził, że powinna być ona na początku osiągnięcia.

Następnie Kandydat powiedział, że jeśli chodzi o współautorstwo p. Cichońskiej to wykonała ona korektę językową ponieważ biegle włada językiem angielskim. Dodał, że zgadza się, że współautorzy muszą pisać publikację i muszą brać czynny udział w publikacji, aby być uwzględnieni wśród autorów; „tak jak p. Cichońska czy prof. Aida Kusiak – nawet jeżeli małe zdanie dotyczące metodologii w ramach dyskusji powiedziała (..) to dlatego ja je przypisałem w składzie autorów”.

W kwestii oświadczeń współautorów co do udziału w poszczególnych pracach Kandydat wyjaśnił, że „ja rozumiem, że ja to podpisuję i daję szanownej Komisji, ale ja nie mogę zmieniać tych oświadczeń. Autorzy tak zdecydowali i tak się podpisali i ja nie mam na to wpływu”. Recenzent powiedziała, że ma wpływ ponieważ korekta językowa, o której mówi Kandydat nie jest współautorstwem. Podkreśliła, że są określone zasady współautorstwa i, że pani doktor pewnie zrobiła więcej niż korektę językową, bo aby zostać współautorem trzeba mieć istotny wkład w publikację.

Jeśli chodzi o udział w tworzeniu koncepcji pracy z wysokim IF (prawie 14), której Kandydat nie jest ani pierwszym, ani drugim, ani ostatnim autorem to powiedział on, że brał udział w opracowywaniu koncepcji badania jako członek zespołu. Profesor Zaucha stworzył panel dyskusyjny, gdzie wszystkie osoby będące współautorami logowały się i dyskutowały oraz każdy wypowiadał się i wprowadzał swoje elementy jako ekspert. Powiedział, że brał udział w badaniu i

opracowaniu wyników statystycznych. Podkreślił, że okres współpracy był długi – łączono się kilkanaście razy na panelach dyskusyjnych, później wymieniano e-maile i telefony.

Po opuszczeniu posiedzenia przez Habilitanta Przewodniczący otworzył dyskusję.

Jako pierwszy **Profesor J. Langfort** komentując deklarację udziału w pracy, zwrócił uwagę, iż to zagadnienie nie jest sprecyzowane w żadnej ustawie i zależy od woli kandydata.

Profesor H. Podbielska jeszcze raz podkreśliła, że autoreferat jest niedopracowany i może gdyby przedstawione przez Kandydata wyjaśnienia zostały dołączone, to mogłyby stanowić uzupełnienie autoreferatu. Pani Profesor zgadza się z Profesor Wieczorowska-Tobis, że gdyby Kandydat jeszcze trochę poczekał i zwiększył liczbę publikacji, to może lepiej udałoby się mu napisać autoreferat.

Profesor H. Krawczyk odniósł się do sprawy pozycji publikacji szóstej w cyklu. W informatyce są dwa podejścia, jedno mówi że możemy przeprowadzać analizę z góry do dołu albo z dołu do góry i obie metody są w diskutowanym sensie równoważne. Można więc poznając podstawowe funkcje hipokampa wnioskować o budowie jego podstawowej komórki, albo odwrotnie wychodząc z możliwości komórki neuronowej hipokampa modelować jego podstawowe funkcje. Wykaz literatury Habilitanta odpowiada temu pierwszemu podejściu. Profesor zwrócił uwagę na interdyscyplinarność prac Habilitanta, co wymaga pracy zespołowej, gdzie wkład każdego z członków zespołu jest różny ale zawsze cenny. Habilitant jako osoba z doskonałą wiedzą o sieciach neuronowych, technikach modelowania, proponuje rozwiązania, które są przez innych weryfikowane, a następnie przez Habilitanta rozwijane. To we współpracy z innymi uwidacznia swoje zdolności, ale i w ten sam sposób podkreśla wartość wszystkich współautorów, nie umniejszając roli głównego pomysłodawcy i wykonawcy. Habilitant posiada aparat formalny, który może być naprawdę użyteczny w różnych środowiskach medycznych i to jest baza do współpracy i uzyskania nowych oryginalnych wyników. Dlatego osiągnięcia Habilitanta moim zdaniem w tych publikacjach są dominujące, ukazały bowiem piękno uzyskanych wyników przez sprawdzenie się w konfrontacji z dostępną wiedzą z obszaru nauk medycznych. Profesor stwierdził, że spodziewał się dyskusji czy wskaźniki analizowane przez Kandydata w jego modelach są wystarczające do poznania rzeczywistości, bo w opinii recenzenta to dopiero początek trudnej ale pożytecznej drogi.

Profesor E. Marzec dodała, że bardzo istotnym dla niej parametrem, który przewija się w cyklu publikacji jest entropia. To jest parametr zrozumiały dla wszystkich i entropia wyraźnie pokazuje jakby zaprzeczenie tych wszystkich informacji przedstawionych przez Habilitanta. Entropia jest parametrem wiążącym wszystkie publikacje cyklu i w opinii Pani Profesor nie ma znaczenia kolejność publikacji, gdyż ten parametr zmienia się w funkcji współczynnika

zapominania. Czyli jest to furtka do dalszej analizy, wystarczy ten jeden parametr. Habilitant jest pięknym połączeniem informatyka, fizyka, inżyniera i może pisać kolejne prace analizując tylko entropię. Ta istotna część wyników zachwyciła recenzenta.

Profesor K. Wieczorowska-Tobis powiedziała „my dyskutujemy czy jakaś praca ma być pierwsza czy szósta i Pani Profesor zwraca uwagę na entropię, natomiast to jest coś czego spodziewalibyśmy się jednak usłyszeć od Habilitanta, bo to Habilitant powinien przedstawić nam cykl i Habilitant powinien nam pokazać, że on uważa, że ta pozycja jest szósta bo ma na to takie i takie argumenty”. Odnosząc się do opinii Profesora Krawczyka o nieistotności kolejności prac w informatyce, Recenzentka powiedziała, że Habilitant pretenduje do awansu w dziedzinie nauki medycznej i nauki o zdrowiu i ma wrażenie – jako medyk, że nie wie on dlaczego praca w cyklu znajdująca się na pozycji szóstej zajmuje właśnie to miejsce oraz, że Habilitant nie ma wizji logicznego ciągu prac w cyklu. Pani Profesor zgadza się, że Kandydat jest bardzo dobrym członkiem zespołów, wspiera je, ponieważ wiedza ze statystyki jest medykom potrzebna i spojrzenie z innej perspektywy jest niezwykle ważne, ale Komisja nie odpowiada na pytanie o przydatność jego jako członka zespołu w ogóle, tylko odpowiada na pytanie czy jego rozwój naukowy jest wystarczający do nadania mu stopnia doktora habilitowanego. W opinii profesora K. Wieczorowskiej-Tobis nie jest.

Po zakończeniu dyskusji Przewodniczący komisji przeprowadził jawne głosowanie nad nadaniem stopnia doktora habilitowanego:

Wyniki głosowania:

Uprawnionych do głosowania było siedmiu członków Komisji Habilitacyjnej.

Oddano 7 głosów ważnych:

- głosów za nadaniem dr. Dariuszowi Świetlikowi stopnia doktora habilitowanego: 5 (prof. J. Langfort, prof. E. Marzec, prof. H. Krawczyk, prof. P. Słoniewski, dr hab. M. Cichorek)

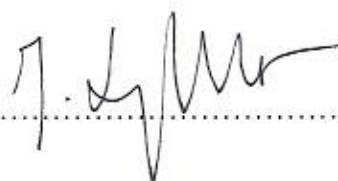
- głosów za odmową nadania dr. Dariuszowi Świetlikowi stopnia doktora habilitowanego: 1 (prof. K. Wieczorowska-Tobis)

- głosów wstrzymujących się: 1 (prof. H. Podbielska)

Wobec powyższego stwierdzamy, że Komisja Habilitacyjna dr. Dariusza Świetlika podjęła uchwałę większością głosów (5 x tak, 1 x nie, 1x wstrz.) o przedłożeniu Radzie Nauk Medycznych Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego wniosku o nadanie dr. n. med. Dariuszowi Świetlikowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, dyscyplinie nauki medyczne.

Przewodniczący Komisji

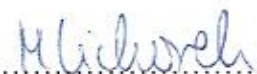
Prof. dr hab. Józef Langfort

.....

Sekretarz Komisji

dr hab. Mirosława Cichorek

.....

Załączniki: Uchwała Komisji Habilitacyjnej wraz z uzasadnieniem zawierającym ocenę osiągnięć naukowo-badawczych, dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego i organizacyjnego dr. n. med. Dariusza Świetlika.

